

1

‘Iedereen uitstappen!’

Terwijl er allerlei mensen tegen haar aan liepen, stak Georgie Gail haar handen in de lucht en schuifelde langs de man met het geweer. Ze deed grote moeite om hem beter te kunnen bekijken maar dat lukte niet in het overvolle gangpad van de trein.

Niemand sprak een woord, zelfs de kinderen voelden aan dat ze zich stil moesten houden. Doordat het zo vol was, begon ze te transpireren onder haar bruine, wollen reisjapon. Een vleugje kaneel van haar eigengemaakte eau de toilette vermengde zich met de zoete geuren van parfum en haarcrème van de passagiers om haar heen.

Buiten de deur van de trein stonden twee leden van de bende van Comer te kijken hoe iedereen uitstapte. Het februarizonnetje dook al achter de bomen en kleurde de lucht roze en lila.

‘Voorzichtig uitstappen, juffrouw.’ De ogen van de man gingen net als bij de overvaller in de trein onder een grote hoed schuil en over zijn gezicht had hij een zakdoek geknoopt. Hij had in zijn ene hand een geweer en stak zijn andere hand uit om haar te helpen.

Ze slikte even en legde haar in een handschoen gehulde hand in die van hem. Hij kneep haar hand even en hielp haar toen ze van uit de wagon op de grond sprong.

‘Bedankt.’ De automatische reactie was uit haar mond voor ze er erg in had.

‘Juffrouw. En nu handen omhoog.’

Ze wierp een blik op hem en stak haar handen in de lucht, maar hij had zich al omgedraaid om de volgende dame te helpen.

Is dat Frank Comer? vroeg ze zich af. Hij was zeker beleefd genoeg om hem te kunnen zijn, maar ze had iemand verwacht die langer was. Breder. Veel groter.

Ze koelde wat af van de frisse buitenlucht hoewel de warmte van het Texaanse voorjaar in de lucht hing. Haar aandacht werd getrokken door het gerammel van de leidsels van een groepje paarden dat een paar meter verderop stond. Een paard met de kleur van pas geslagen gouden munten stond te snuiven en met zijn staart te slaan.

Ze wierp snel een blik op het begin van de trein maar zag daar geen conducteur of machinist. Er kringelde wat rook en stoom omhoog uit de schoorsteen.

Een van de bendeleden liet zijn blik langs haar glijden voor hij haar naar een rij stuurde waar drie rovers tientallen passagiers onder schot hielden. Een jong meisje met bruine vlechten botste vanachter tegen haar aan.

‘Voorzichtig,’ fluisterde Georgie en stak haar hand uit om het meisje overeind te houden. ‘Waar is je moeder?’

‘Die ben ik kwijtgeraakt.’ De onderlip van het meisje trilde. ‘Ik ben mijn hoed ook kwijt en als mama dat ziet krijg ik ervan langs.’

Georgie hurkte voor het meisje neer en streek wat haren uit haar gezicht. ‘Nee, hoor. Ik weet zeker dat ze begrijpt hoe dat zo gekomen is.’

Het meisje kreeg tranen in haar ogen. ‘Ze zei dat er wat zou zwaaien als ik nog eens een hoed kwijtraakte. En dat betekent een pak slaag.’

‘Hoe heet je?’

‘Rosella Platt.’

‘Luister, Rosella. Ik heet juffrouw Gail en ik werk als telefoniste.’

Het meisje keek haar met een verbaasde blik aan. ‘Echt?’

‘Jazeker. En als dit allemaal achter de rug is, help ik je om je moeder te vinden. Ik zal zelfs...’

‘Problemen, juffrouw?’

Georgie keek op, kwam langzaam overeind en stak haar handen weer in de lucht. Er stond een forse, gemaskerde man voor haar met een vuil vest aan dat openhing. Zijn brede revolverriem hing om zijn middel over een strak zittende broek.

‘Rosella is haar hoed kwijt,’ antwoordde ze.

‘Nou je het zegt,’ en hij keek het meisje aan, ‘ik geloof dat er nog een hoedje in de trein ligt. Was het een strooien hoed met een mooi, bruin lint erom?’

‘Ja, meneer,’ haalde Rosella opgelucht adem. ‘Zo ziet hij eruit.’

‘Dan zal die het waarschijnlijk zijn. Maak je dan maar geen zorgen.’

Hij was een hoofd groter dan Georgie en richtte nu zijn aandacht op haar.

‘Mag ik even in uw tas kijken, juffrouw?’

Blauw. Hij had blauwe ogen, daarover was geen twijfel mogelijk, en borstelige wenkbrauwen.

Georgie liet haar handen zakken waarna ze haar tasje van haar arm haalde.

‘Zij werkt als telefoniste,’ vertelde Rosella vol ontzag.

De man wachtte even en keek Georgie nogmaals goed aan. ‘Is dat zo? U werkt aan een schakelpaneel?’

‘Jazeker.’

‘Waar ergens?’

‘In de provincie Washington.’

Hij hield zijn hoofd achterover om onder de rand van zijn hoed door te kunnen kijken. ‘Dit is geloof ik de eerste keer dat ik een telefoniste ontmoet.’

‘Dan staan we quitte, meneer.’ Ze maakte met haar vingers het koordje van haar tas los. ‘Ik heb nooit een echte treinrover ontmoet.’

Er verschenen rimpeltjes bij zijn ogen. Vervolgens keek hij in haar handtas en gaf die weer terug. ‘Bedankt, juffrouw.’

‘Maar... wilt u het geld dan niet?’

‘Bent u alleen?’

‘Jawel.’

‘Hebt u dat geld verdiend met uw werk als telefoniste?’

‘Inderdaad.’

‘Nou, toe maar, houd het dan maar.’

Haar schouders ontspanden zich. ‘Dank u wel.’

‘Graag gedaan.’ Hij liep weer verder langs de rij, maar in plaats van tasje af te pakken of horloges van hun ketting te trekken, stelde hij een oudere vrouw gerust, weigerde haar handtas aan te nemen en vertelde haar dat ze haar handen kon laten zakken. ‘U zult vast al wel heel moe zijn.’

Een paar stappen verderop gaf hij een mager, bleek joch een paar munten die hij in de trein geroofd had.

‘Is dat Frank Comer?’ fluisterde Rosella. ‘De échte Frank Comer?’

‘Volgens mij wel,’ antwoordde Georgie nogal opgetogen.

‘Hij vindt u aardig.’

Ze gebaarde dat het meisje stil moest zijn en vocht tegen de bloes die op haar wangen verscheen terwijl ze nog een blik op de beroemde bandiet wierp.

Comer gaf een man een klap op zijn schouder, zei iets waarom ze allebei moesten lachen en keek vervolgens naar links. ‘Dat is alles, jongens. Maak dat je wegkomt!’

De treinrovers renden naar hun paarden terwijl de tassen met hun buit tijdens het lopen tegen hen aan slingerden. Sommigen sprongen op hun paard, anderen probeerden hun bang geworden paarden te pakken te krijgen.

Vanaf de andere kant van de trein kwam er een man te paard uit het bos aandraven. ‘Op de grond!’

Het commando vloog over hun hoofden heen en dulde geen tegenspraak. De passagiers lieten zich als dominostenen op de grond vallen. Rosella probeerde zo dicht mogelijk naar Georgie toe te schuifelen.

‘Sst.’ Georgie kneep in haar schouder. ‘Heel stil blijven liggen.’

De mannen losten schoten op elkaar en Georgie kromp bij elke luide knal in elkaar. De verleiding om haar handen op haar oren te leggen was groot, maar dat durfde ze toch niet.

Een vrouw vlak bij haar schreeuwde en zette een kettingreactie in gang. Georgie had het gevoel dat ze in een klokkentoren stond waar alle kerkklokken tegelijk geluid werden. Toch vroeg ze zich

af of tussen het lawaai ook het gejammer klonk van gewonde benedenleden.

Ze hoopte maar van niet. Ze hoopte dat Frank Comer en zijn mannen veilig weg konden komen.

Net als de rest van de bevolking van Texas volgde ze al de verhalen op de voet over de avonturen van Comer en zijn consequent vriendelijke houding tegenover ouderen, zieken en armen.

De man naast haar schoof opzij. Er zat stof in haar neus en mond en zand zat tussen haar tanden. Al sputterend tilde ze haar hoofd een klein beetje op en veegde haar lippen af met een handschoen. Suizend vloog er iets door de lucht, gevaarlijk vlak over haar hoofd heen.

Snel ging ze weer plat op de grond liggen en lette niet op de vreemde stand van haar hoed en de hoedenspeld die in haar hoofd prikte. Ze hoorde het geluid van paardenhoeven en voelde tot haar verbazing de grond onder zich dreunen doordat de mannen zich zo snel mogelijk uit de voeten maakten op hun paarden.

Rosella begon te huilen. Georgie trok het meisje dicht tegen zich aan en troostte haar.

Net zo snel als het begonnen was, was het gevecht tussen de treinrovers en het aanstormende arrestatieteam weer voorbij. Het trillen, de schoten en het geschreeuw ebden weg. Nu bleef er alleen nog maar een stilte over. Georgie bleef als versteend op de grond liggen. Alleen het ritmische ontsnappen van de stoom uit de locomotiefcilinders was te horen. De geur van kolen en olie was vermengd met kruitdampen.

Het duurde niet lang of ze begon de hoedenspeld te voelen die hard in haar hoofd prikte. Een steen onder haar rok drukte pijnlijk tegen haar bovenbeen. Ze had jeuk boven op haar linkervoet in haar laars. En ze bleef maar stof inademen.

‘Kunnen we nu opstaan?’ fluisterde Rosella.

Maar de mannen kwamen al overeind en hielpen de vrouwen en kinderen op te staan.

‘Rosella!’ riep een vrouwenstem.

‘Mama!’ Rosella vloog overeind. ‘Ik ben mijn hoed niet verloren; hij ligt nog in de trein.’

Georgie kon de reactie van de moeder niet horen omdat de vrouw haar dochttertje omarmde en enthousiast pratend met haar wegliep.

‘Het is voorbij, juffrouw. U kunt nu opstaan.’ Een medepassagier stak een grote, stevige hand uit en hield die voor haar gezicht.

Ze greep hem vast en wilde opstaan, maar haar rok zat hopeloos om haar benen gedraaid doordat Rosella tegen haar aan was gekropen. Het lukte zo niet om overeind te komen.

‘Neem me niet kwalijk, juffrouw.’ Hij greep haar bij haar middel, tilde haar in de lucht en zette haar op haar voeten.

Ze kon nog net een verbaasde kreet binnenhouden. ‘Dank u wel, meneer.’

Zelfs met zijn hoed op was hij nog zo’n vijf centimeter kleiner dan zij en hij was aardig gezet. ‘U hoeft niet bang te zijn. Zo te merken heeft een van die Texas Rangers, het opsporings- en aanhoudingsteam van de staat, lucht van Comers plannen gekregen en is in vliegende vaart hierheen gekomen.’

Ze schudde haar rok uit en keek naar de locomotief voor de trein. De machinist stond daar met een man te praten die ze niet goed kon zien, vooral niet omdat de zon al onder was en de schemering inviel. Maar ze kon wel zijn silhouet onderscheiden.

Lang. Breed. Gespierd. En stoer.

‘Waar bleven jullie nou?’ vroeg de machinist met boze stem. ‘Ze hebben alles uit de kluis geroofd, vervolgens de passagierswagons leeggehaald, en nu is Comer allang vertrokken. Jullie zouden dit hele gebied bewaken.’

‘Dat doen we ook. Echt. We zitten langs deze route verspreid, en al wekenlang.’

‘Verspreid?’ De machinist schreeuwde luid en zwaaide met zijn armen in de lucht. ‘Wilt u zeggen hier en daar één? Werken jullie niet in grote groepen tegelijk?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Zijn jullie niet wijs? Dat was de bende van Comer. We hadden wel allemaal vermoord kunnen worden.’

Georgie fronste haar wenkbrauwen. Comer was geen moorde- naar. Hij was een... vriendelijke dief die, als je de kranten mocht geloven, mensen meer goed dan kwaad deed.

De ranger rechtte trots zijn schouders. ‘Luister eens, oude man. Eén ranger, meer heb je niet nodig. Er werd toch maar één trein overvallen?’

Georgie trok een wenkbrauw op. Eén ranger was misschien ge- noeg om de bende van Comer op de vlucht te jagen, maar er was heel wat meer voor nodig om alle bendeleden te arresteren.

Zelfgenoegzaam keek ze in de richting van het bos en verstijfde van schrik. Daar lagen een stuk of zes rovers met de handen en voeten gekneveld op de grond.

Haar adem stokte in haar keel. Had één ranger dit voor elkaar gekregen? Ze keek eens goed naar de mannen met de zakdoek over hun gezicht maar kon hen in het schemerduister niet goed zien. Als het klopte wat de machinist gezegd had, was Comer daar niet bij.

‘Misschien is één ranger toch genoeg.’ De machinist boog zich naar voren. ‘Zolang jij die ranger maar niet bent. Het lijkt erop dat Comer je elke keer weer te vlug af is. Voor zover ik het kan bekijken, maak jij net zo veel kans om Comer te vangen als een prairiehaas een roedel prairiewolven.’

De ranger balde zijn vuisten, draaide zich om en liep naar de passagiers toe.

‘Dat moet Lucious Landrum zijn,’ fluisterde de gezette man naast haar tegen zijn vrouw. ‘Hij zit Comer al bijna een jaar ach- terna. En kijk eens naar de manier waarop hij gekleed is, helemaal tot in de puntjes verzorgd.’

Georgie keek naar de ranger en kon vanwege de invallende schemer niet zien hoe hij gekleed was, laat staan wat voor kwaliteit kleding hij droeg. Alles wat ze zag was een cowboyhoed, een vest en een revolverriem met twee holsters.

‘Lu-ci-ous,’ herhaalde zijn vrouw langzaam. ‘Wat een vreemde naam. En kijk eens naar zijn baard. Ik dacht dat hij een grote borstelsnor had.’

‘Normaal gesproken wel. Maar je hoorde het, hij is al weken op pad.’

De ranger stond een paar meter verder stil en stelde vragen aan twee mannen die voor in de rij stonden. Een vrouw in zwarte rouwkleding begon zachtjes te snikken.

‘We komen er snel genoeg achter of het Landrum is.’ De gezette man begon nog zachter te fluisteren. ‘Als zijn revolvers een benen kolf hebben waarin op de rechterrevolver een jongen uitgesneden is en op de linker een meisje, het dichtst bij zijn hart, is hij het.’

De machinist kwam met een lantaarn uit de trein stappen en liep naar de ranger toe, die nu een paar stappen van Georgie af was. Het licht viel op een mooie witte cowboyhoed. Een grote, ruige baard. Een olijfgroen overhemd. Een zwarte veterdas. Er zat een revolverriem rond zijn heupen met een grote goud met zilveren gesp. Ze tuurde er aandachtig naar maar kon de revolverkolven niet zien.

‘En hebt u dan niets gezien?’ vroeg Landrum aan de gezette man en zijn vrouw. ‘Niets gehoord? Helemaal niets?’

‘Nou ja, ze bleven maar zeggen “handen omhoog”,’ antwoordde de vrouw bereidwillig.

Landrum wreef in zijn ogen. Door de schaduw van zijn hoed en de ruige baard was zijn gezicht net zomin te herkennen als dat van de roverbende. ‘Is u nog iets opgevallen, mevrouw? Een misvormd oog, een litteken? Wat het dan ook is, het kan ons helpen.’

De man en vrouw keken elkaar aan, alsof hun op die manier misschien iets te binnen zou schieten. Maar Georgie beseftte dat de ranger zijn tijd verspilde. Frank Comer was een ware legende in Texas. Hij reed op snelle paarden, beroofde treinen, was de wets-handhavers te snel af, en deelde zijn verworven rijkdom uit waar hij ook maar heen ging. Georgie twijfelde er niet aan: waar de man

ook aan zou kloppen in de staat, hij zou overal hartelijk ontvangen worden, en eten en onderdak krijgen.

Nee. De passagiers op deze trein zouden zelf ook vermaard worden en nog maandenlang verhalen over Comer vertellen.

De huilende vrouw was niet te troosten, ze werd steeds hysterischer en haar snikken klonken als een kreunende zaag.

Landrum keek in haar richting. 'Is ze gewond geraakt of is ze alleen maar bang?'

Door zijn geïrriteerde opmerking schoot Georgie overeind. Ze wilde de vrouw net gaan verdedigen toen de weduwe zelf begon te spreken.

'Nee, meneer. Ik ben juist zo dankbaar. Toen meneer Comer hoorde dat ik op weg was naar het huis van mijn ouders, nadat ik Henry begraven heb en alles kwijt ben, gaf hij me dit.' Ze vouwde haar in een handschoen gestoken hand open en liet een handvol gouden munten zien.

'Hij nam mij mijn revolver af,' riep een man verderop, 'maar toen haalde hij de kogels eruit en gaf hem weer terug.'

'Hij heeft een handtekening gezet in mijn cowboyboek.' Een jongen met een vlinderstrikje en een korte broek hield zijn avonturenboek in de lucht. Georgie had hem in de trein er al in zien lezen. Op de omslag stond een gekleurde tekening van een gemaskeerde man met vriendelijke ogen. Met grote blokletters stond erop te lezen: *De beroemde Frank Comer.*

Ranger Landrum richtte zijn aandacht op de weduwe. 'Dat geld is van de spoorwegmaatschappij, mevrouw. Ik moet het in beslag nemen.'

De vrouw deed een stap terug, kneep haar ogen samen, knoopte haar kraagje los en liet de munten tussen haar kleding vallen.

Landrum deed een stap naar voren. 'Dat had u niet moeten doen, mevrouw.'

Ze knoopte haar kraagje weer vast en bleef de ranger aankijken. 'Ik ben nogal moe, meneer. Als u het niet erg vindt ga ik weer naar mijn plaats terug in de trein.'

Ze liep hem zonder nog een blik waardig te keuren voorbij met ruisende rokken. Hij moest het eens wagen haar tegen te houden.

Georgie hield met moeite haar lach in. Als er ook maar iemand Landrum had willen helpen, dan had hij dat nu verspeeld door de weduwe aan te spreken. En volgens haar besepte hij dat ook.

Zijn felle blik richtte zich nu op de jongen met het cowboyboek.

‘Nee!’ schreeuwde het joch en wierp zich in zijn moeders armen.

Ze tilde hem op, hield hem stevig tegen zich aan en liep achter de weduwe aan. De rest van de passagiers volgde hun voorbeeld en liep met een wijde boog om ranger Lucious Landrum heen.